

GUD ÄR NÄRMARE ÄN DU TROR

Predikotema våren 2007

Korskyrkan Borås den 4 mars 2007, av Micael Nilsson

Söndagens tema: När man tappat bort det viktigaste

Jag inleder med att läsa en liten berättelse

”Det är den första riktiga vårdagen. En pappa och hans treårige son är ute på promenad. De njuter av vårsolen och värmen. Efter en stund får den lilla pojken syn på en fågel som sjunger i ett träd. Han säger till sin pappa:

- Titta, pippin sjunger.

- Det har du rätt i, svarar pappan.

En tid senare är pappan och pojken ute och promenerar igen. Än en gång får pojken se en fågel som sjunger i trädet. Pojken stannar upp, lyssnar och säger:

- Pippin sjunger fint.

- Ja, svarar pappa. Den fågeln heter stare. Kom ihåg det. Du har mycket att lära dig om du ska komma någonstans här i världen.

Pojken skulle aldrig glömma namnet på fågeln. Istället lärde han sig namnen på många andra fåglar också.

När han är åtta år gammal kan han namnen på minst trettio olika fåglar. Han har lär sig att känna igen deras sång. Han lär sig t.o.m. deras namn på latin. Stare - *Sturnus vulgaris*. För den lille pojken vill ju vara duktig så att han kommer någonstans här i världen, som pappa sa. Han känner sig glad och bekräftad varje gång han kan det rätta namnet på en fågel. Varje gång får han beröm. Han börjar förstå nu hur det ska gå till här i livet. Nu vet han hur man får pappa nöjd.

I skolan blir pojken allt duktigare på att dela in tillvaron i olika fack. Han lär sig att dela upp jorden i länder och politiska områden. Han lär sig raser och religioner. När han läser vid universitetet lär han sig att dela upp människan i alla hennes olika delar, vävnader, celltyper. Och varje gång han lyckas får han veta att han är duktig.

Med tiden blir pojken en vuxen man. Han blir väldigt skicklig och tjänar mycket pengar. Snart har han så mycket pengar att han kan bygga ett stort hus. Vid sitt hus anlägger han en trädgård, praktfull som en park. I hans trädgård finns många fåglar. Han kan fortfarande namnen på tjugotvå av dessa fåglar, både på svenska och latin. Men fåglarnas sång har han inte lyssnat på sedan den där gången när han var tre år gammal och gick på promenad med sin pappa i vårsolen.”

Vad handlar den där berättelsen egentligen om?

Det slår mig hur många gånger jag hört den berättas, av många människor i olika slags samtal. Detta är berättelsen om hur vi ibland i vår strävan efter att lyckas i livet glömmet det viktigaste, utan att vi riktigt märker när det sker. Det är berättelsen om att förlora något värdefullt.

På kyrkans fasad hänger vårens stora gudstjänsttema: **”Gud är närmare än du tror”**. Detta påstående återkommer i många bibellöften. Så säger t.ex. Moses till Israels folk i 5 Mos 4:7: **”Vilket stort folk har gudar som är dem så nära som Herren, vår Gud, är oss nära varje gång vi åkallar honom?”**

Men nu är det så märkligt att fast Gud är så nära kan vi ändå vara långt borta. Fast Gud lovat

sin närvaro är det ett faktum i livet att man kan förlora den. Precis som pojken i berättelsen som vann framgången men förlorade fågelsången kan man också börja sitt kristna liv i upptäckten av en ny slags glädje men med tiden förlora den. En sådan upptäckt kan vara plötslig och omedelbar, men sökandet efter den förlorade glädjen blir ibland en ganska lång resa.

När Jesus kom bort

Låt mig nu läsa en bibeltext, Luk 2:41-49: "Hans föräldrar brukade varje år bege sig till Jerusalem vid påskhögtiden. Också när Jesus var tolv år gammal gick de dit upp som seden var vid högtiden. Då festen var över och de skulle hem igen, stannade pojken Jesus kvar i Jerusalem utan att föräldrarna visste om det. De gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet och frågade sedan efter honom bland släktingar och bekanta. När de inte hittade honom vände de tillbaka till Jerusalem och letade efter honom där. Efter tre dagar fann de honom i templet, där han satt mitt bland lärarna och lyssnade och ställde frågor. Alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och de svar han gav. Föräldrarna blev bestörta när de såg honom, och hans mor sade till honom: "Barn, hur kunde du göra så mot oss? Din far och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga." Han svarade: "Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?"

Detta är på många sätt samma berättelse som berättelsen om pojken och fågelsången. Josef och Maria tappar bort Jesus och måste söka upp honom igen. Jag skulle vilja försöka återberätta den genom att återvända till tre scener ur berättelsen. Den första föreställer några människor...

...på väg bort från Jesus

Josef och Maria brukade varje år bege sig till Jerusalem vid påskhögtiden. Detta var minst lika självklart som karnevalen i Rio, midsommarafton i Sverige eller 17 maj i Norge. Tre gånger varje år begav sig en troende jude upp till Jerusalem för att fira högtid. Och det är någonting gott att ha bra rutiner i sitt liv. Det är bra att göra söndagsgudstjänsten till en återkommande vana. Det är bra att ha en given andaktstid och kanske en bibelläsningssplan. Sådana rutiner bygger någonting på lång sikt. Men trots att man har sådana goda vanor kan man alltså tappa bort Jesus. En mening förklarar: "De gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet..." Josef och Maria tappade bort Jesus. De tog för givet att han var med och gick med strömmen. Men problemet var att strömmen var på väg bort från Jesus.

Vi fryser bilden här, för det skulle ju faktisk kunna vara bilden av ditt liv. Du kan nämligen ta emot löftet om Guds närvaro på ett slarvigt sätt. Så tar du för givet att Jesus går med dig var du än går, in i vilka relationer du än inleder, in i vilka arbetsuppgifter du än tar på dig och till vilka platser du än beger dig - utan att du någon gång frågade honom om vad Han ville. "De gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet..."

De känsliga i anden upptäcker vad som håller på att hända redan efter en dagsled. Andra upptäcker det först efter ett helt långt liv.

Här idag måste vi alla ställa frågan in i våra egna liv: Är jag just nu på vandring tillsammans med Jesus, eller på väg bort från honom? Ps 139 i psaltaren avslutas med en bra bön, Ps 139:23-24: "Rannsaka mig, Gud, och känn mina tankar, pröva mig och känn min oro, se om min väg för bort från dig, och led mig på den eviga vägen."

Josef och Maria var goda människor. Om du hade beskyllt dem för att inte älska Jesus hade de blivit förtvivlade. Men de slarvade, tog för givet, frågade inte efter hans närvaro på det sätt de

alltid gjort förr. Därför blev varje steg på deras hemväg ett steg på väg bort från Jesus. Och det märkligaste av allt är att de förlorade Jesus i templet. Det är ju som att tappa bort Jesus i kyrkan. Kanske mitt i en gudstjänst, där man sjunger och predikar om honom. Man kanske sjunger själv, men samtidigt vandrar tanken åt ett annat håll, bort från Gud.

Man kan alltså tappa bort Jesus i templet. En kyrka kan mista honom. Hur märker man när det sker. Det kan man se på många olika sätt:

Man kan se när en kyrka är på väg att tappa bort Jesus ur TEOLOGIN: Det märks först i relationen till Bibeln, för Jesus har sagt att den som älskar honom kommer att bevara hans ord.

När tyckande och tänkande ersätter ett studium av vad Bibeln och ett sökande efter Guds vilja är det ett tecken på att en kyrka börjar tappa bort Jesus.

När man förnekar Bibelns AUKTORITET leder det alltid till att man i nästa steg förnekar Bibelns AKTUALITET. Man säger: - Detta gäller inte längre.

I det tredje steget tynar alla FÖRVÄNTNINGAR bort. För vem tror längre på under om alla de löften som lovar sådana under inte längre gäller? Så tystnar bönen.

Så kan en kyrka tappa bort Jesus ur sin teologi.

Man kan se när en kyrka är på väg att tappa bort Jesus ur det KRISTNA LIVET:

Kristendomen teoretiseras. Liv och lära separeras. Man kan tro en sak, fast man inte lever det. Man tänker på tron som sin LIVSSYN men inte som sitt LIV. Det är en hållning som var otänkbar för Bibelns människor. I Bibeln är det livet som är bekännelsen för vad man egentligen tror. Man kan se när en kyrka tappar bort Jesus ur det kristna livet. Att, som Bibeln säger, "arbeta på sin frälsning" för att alltmer likna Jesus, blir då först ointressant, sedan obegripligt.

Man kan se när en kyrka är på väg att tappa bort Jesus ur själva KÄRLEKEN:

Kärleken kallnar och medlidandet med andra tynar. Utrymmet för dem som Jesus kallar för sina "minsta" blir allt trängre. Människor som behöver särskilt stöd känner sig bara utanför. Bilden av Josef och Maria som bara tar Jesu närvaro för självklar men som i sin försummelse i själva verket är på väg bort från honom är en bild som accentuerar behovet av självprovning. Vem vill idag be med David: "Rannsaka mig, Gud, och känn mina tankar, pröva mig och känn min oro, se om min väg för bort från dig, och led mig på den eviga vägen." Nästa scen föreställer två människor...

...på väg tillbaka till Jesus

Detta är väckelsens väg. Först ett uppvaknande. Sedan en omorientering. Och sedan en vandring i ny riktning, och då ofta mot strömmen. "När de inte hittade honom vände de tillbaka..." Du ska inte fly dina frågor. Ett uppvaknande börjar ofta med att du vågar ställa nya frågor. Verklig förändring börjar ofta med rätt frågor.

I vår församling anordnar vi då och då så kallade *alphakurser*. En alphakurs är en grundkurs i kristen tro som i hög grad bygger på frågornas pedagogik. Människor som vill veta mer kommer tillsammans, möter några föredrag och delar sina frågor och upptäckter med varandra. Det är fantastiskt att se hur väl det fungerar.

Våga ställ dina frågor? Ställ dem till dig själv. Ställ dem ibland till andra. Ställ dem till Gud. Och... för att knyta an till vår text, ställ inte bara dina frågor, som Josef och Maria gjorde, till

dina ”släktingar och bekanta”. Med dem ska du dela livet. Men var också uppmärksam på att det i familjära kretsar ibland blir mental rundgång. Om du bara frågar dem som du redan känner är risken stor att du bara får veta det du redan vet. Ställ därför också dina frågor till dem som kan hjälpa dig att se på ditt liv ur nya perspektiv!

Josefs och Marias frågor ledde till att de vände om. De var helt överlåtna åt att göra vad som än skulle komma att krävas för att finna Jesus igen.

Och till dig som är beredd att göra det som krävs för att finna Jesus har jag ett fantastiskt bibelord, Jak 4:8: ”Närma er Gud, och han skall närma sig er.”

Den sista scenen föreställer...

...ett nytt möte

Äntligen finner Josef och Maria Jesus. Som många föräldrar uttrycker de sin lättnad i ilska. - Hur kunde du göra så mot oss?

Det går att förstå deras reaktioner, men det blir ändå fel. Vi kan inte med rätta beskylla Gud för de konsekvenser det får när vi själva går bort från honom.

Dessutom: Jesus hade inte övergett Josef och Maria. Det var Josef och Maria som gav sig av. Jesus hade inte svikit någon. Jesus stannade kvar inför Gud. Han menade att Josef och Maria borde förstått det.

Vad är det då vi borde förstått? Jo detta: Om du vill ha hans gemenskap kan du inte bara springa åt det håll du själv väljer. Han säger, Matt 6:33: ”Sök först (Guds) hans rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.” Löftet om Guds närvaro betyder inte att Gud du kan springa vart som helst eller leva hur som helst utan att det betyder någonting. Du kan gå bort från Gud.

Men du kan också söka hans rike och hans väg med ditt liv. Och den som söker Guds rike vinner hans närvaro.

Jesus lovar inte att bli som en trogen gammal hund som följer dig i spåren, men han säger: - Följ mig. Och i de orden inbjuder han dig till ett liv i gemenskap. Du kan välja bort hans närvaro och du kan slarva bort hans närvaro. Men du kan också välja den.

Så vad var då svaret?

Vad gör man om man tappat bort Jesus?

Josef och Maria fann honom i templet. På samma sätt finns det en plats där du alltid kan finna Gud. Den platsen representeras av Jesu kors. Du kan alltid finna ny gemenskap med Gud vid korset. Du kan alltid lämna din synd, resa dig upp som människa, be om förnyelse för din kärlek, för din vision, för ditt mod, vid korset. Om du har tappat bort gemenskapen med Gud, kan du finna den igen – vid korset.

Idag representeras korset av ett dukat bord. Bibeln säger om nattvardsbordet, 1 Kor 11:26: ”Var gång ni äter det brödet och dricker den bägaren förkunnar ni alltså Herrns död, till dess han kommer.” Därför är bordet en korsets plats, dit du kan gå idag för att möta Gud igen, kanske med en bön om att få tillbaka något som gått förlorat. Idag kan därför mäktiga ting ske vid nattvardsbordet. För Gud kan göra allting nytt.

Jag har ett vackert minne från en alphakurs för några år sedan uppe i Örebro. Hon hade sökt sig till kursen p.g.a. en annons vi satt in i tidningen. Vi kan kalla henne ”Katarina”. Katarina hade växt upp i en kyrka och deltagit i kristen verksamhet sedan småbarnsåldern. Men när hon flyttade till stan tog hon semester från alla kyrkor. Man skulle kunna säga att hon kom bort från Jesus. Fast egentligen hade det nog börjat ske långt tidigare. Kyrkan hade för henne mest blivit en massa krav. Krav hon inte orkade med längre.

Men tiden gick och Katarina började tänka. Tänka och längta. Hon saknade Jesus. Så kom den

där dagen då vi åkte till en kursgård. Den som varit med oss på en sådan kursdag vet att vi då brukar ha en samling där vi använder oss av fotografier. Varje deltagare väljer två fotografier. Ett ska föreställa den egna livssituationen just nu. Det andra ska säga något den egna tron. Så kom turen till Katarina. Hon hade valt noga. Nu höll hon ett slitet litet fotografi i sin hand och berättade med darrande, svikande röst sin historia. Fotografiet föreställde en liten flicka med en skattkista i sin famn. Flickan kramade skatten hårt. Och Katarina sa: - Äntligen har jag funnit mitt livs skatt igen.
För Gud gör allting nytt.